

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: **K. H.**
bytem J. H. 20, P.

proti
žalované: **Univerzita Palackého v Olomouci**
sídlem Křížkovského 8, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 9. 8. 2017, č. j. UPOL-94244/9410-2017,
ve věci ukončení studia na vysoké škole

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Děkanka Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „děkanka“) rozhodnutím ze dne 5. 1. 2016, č. j. UPOL-1228/7940-2016 ukončila studium žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

v prezenční formě magisterského studijního programu Právo a právní věda, oboru Právo na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „studium“), a to podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVŠ“), a podle čl. 28 odst. 1 písm. b) Studijního a zkušebního řádu Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 1. 7. 2011, č. A-10/2011 (dále jen „Studijní řád“), a to z důvodu nesplnění povinností vyplývajících ze studijního programu a studijního zkušebního řádu v akademickém roce 2015/2016, konkrétně nevykonání zkoušky z opakovaně zapsaného předmětu Civilní proces 3 ani v mimořádném termínu poskytnutém žalobkyni na základě rozhodnutí o udělení výjimky ze dne 1. 10. 2015.

2. Rektor žalované rozhodnutím ze dne 1. 2. 2016, č. j. UPOL-10407/9410-2016 nevyhověl žádosti žalobkyně o přezkoumání uvedeného rozhodnutí děkanky a rozhodnutí o ukončení studia žalobkyně potvrdil.
3. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 14. 3. 2017, č. j. 65 A 15/2016-75, bylo rozhodnutí rektora žalované ze dne 1. 2. 2016 zrušeno a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud vytknul žalované nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí spočívající se v nevypořádání se odvolacími námitkami žalobkyně, uvedenými zejména v doplněních podané žádosti o přezkum.
4. Po vrácení věci rozhodl rektor žalované žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 8. 2017, č. j. UPOL-94244/9410-2017, tak, že odvolání žalobkyně ze dne 15. 1. 2016, ve znění dvou doplnění ze dne 29. 1. 2016, zamítá a rozhodnutí děkanky ze dne 5. 1. 2016 potvrzuje.
5. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované. Popsala, že se dne 30. 11. 2015 dostavila ke konání zkoušky z předmětu Civilní proces 3 formou komisionální zkoušky, přičemž ani před zahájením zkoušky nebyla seznámena s tím, kolik členů má zkušební komise, kdo jsou její členové a předseda. Až ze začátku průběhu samotné zkoušky se dozvěděla, že zkušební komise je tříčlenná ve složení JUDr. Š., Ph.D., JUDr. P. a JUDr. Š., Ph.D. Po celou dobu zkoušky byl ve zkušební místnosti přítomen pouze JUDr. P., JUDr. Š. v průběhu zkoušky učebnu opustila JUDr. Š., Ph.D. nebyla zkoušce přítomna a dostavila se až na její závěr. K poslední otázce se dále dostavila JUDr. H., Ph.D., která měla dne 30. 11. 2015 v době od 13.15 do 14.45 hod. dle rozvrhu výuku Civilního procesu 2, tudíž se na zkoušku žalobkyně, která začala ve 14 hod. nemohla objektivně dostavit. Odchody osob ze zkušební místnosti potvrzuje přítel žalobkyně V. Z. Teprve z rozhodnutí se dozvěděla, že zkušební komise byla čtyřčlenná. Žalobou napadenému rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, vytýkala, že:
 - a) měla být dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) po vrácení věci soudem vyrozuměna žalovanou o pokračování v řízení, poučena o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyzvána k takovému seznámení ve stanovené lhůtě. Lhůta se dle § 39 odst. 1 s. ř. stanovuje usnesením, které mělo být dle § 72 odst. 1 s. ř. doručeno žalobkyni do vlastních rukou, což se nestalo. Ačkoli bylo po vrácení věci soudem doplněno dokazování (vyjádřením děkanky a předsedkyně zkušební komise), nebyla žalobkyně vyzvána k uplatnění svého práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům. Tvrdí-li žalovaná, že žalobkyni vyzvala výzvou zpřístupněnou v elektronickém informačním systému UP dne 26. 7. 2017, pak žalobkyně takovou výzvu neobdržela a nedohledala;

- b) škola nepostupovala způsobem uloženým jí usnesením Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 9. 2. 2016, č. j. 65 A 6/2016-6, tj. nerozhodla dodnes o žádosti žalobkyně ze dne 29. 1. 2016 a takové rozhodnutí jí nedoručila;
- c) jí nebylo řádně doručeno žalobou napadené rozhodnutí rektora, neboť poštovní doručovatelka nepředala zásilku obsahující rozhodnutí žalobkyni, nýbrž její matce;
- d) rektor žalované dospěl k nesprávnému závěru, že nebylo podstatné, zda byli všichni členové zkušební komise přítomni po celou dobu zkoušky. Přítomnost všech členů zkušební komise po celou dobu zkoušky je však dle žalobkyně nezbytná a není možné, aby si členové zkušební komise odešli telefonovat či učit. JUDr. H., Ph.D., přišla až na 3. otázku, odpovídání žalobkyně na 1. a 2. otázku nebyla přítomna. JUDr. Š. byla minimálně 10-15 minut telefonovat a po určitou dobu nebyl přítomen ani JUDr. Š., Ph.D. Zkouška tedy neproběhla regulérně;
- e) zkoušky v termínech 21. 8. 2014, 11. 6. 2015 a 19. 8. 2015 rovněž neproběhly v souladu se Studijním řádem, neboť žalobkyně měla být zkoušena dvěma zkoušejícími, což nebyla;
- f) rozhodnutí rektora žalované je šikanózní, neboť zatímco na jiných katedrách skládala žalobkyně v době podání žaloby (únor 2016) zkoušky bez problémů v prvním termínu, na katedře občanského práva jí všichni vyučující dávala najevo, že pokud si dovolila podat proti jejich katedře žalobu, školu nedostuduje. Jelikož bylo žalobkyni již dvakrát soudem vyhověno a rektor opakovaně porušuje procesní práva žalobkyně, lze důvodně namítat podjatost rektora žalované, děkanky a všech členů katedry občanského práva. Námitku podjatosti již žalobkyně vznesla.

6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvedla, že:

- ad a) právo žalobkyně seznámit se s podklady rozhodnutí bylo zachováno. Učinit výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí v elektronickém informačním systému umožňuje žalované § 68 odst. 3 v návaznosti na § 69a ZVŠ. O doručování elektronickým informačním systémem byli studenti informováni prostřednictvím řady informačních zpráv v tomto systému. Příslušná výzva byla zavěšena (doručena) žalobkyni prostřednictvím webového rozhraní Studijní agenda Informační systém Univerzity Palackého, který studenti využívají mj. k přihlašování na termíny zkoušek či při tvorbě studijního plánu, tudíž se do něj musela žalobkyně během studia přihlásit nesčetněkrát. Prostřednictvím tohoto systému byla v minulosti doručena žalobkyni rovněž rozhodnutí o stipendiu. Tento způsob doručování má stejné účinky jako doručení datovou zprávou či doručení do rukou adresáta prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Povinnost vyrozumět účastníka o pokračování v řízení z § 36 odst. 3 s. ř. nevyplývá;
- ad c) z doručky vyplývá, že napadené rozhodnutí rektora bylo doručeno K. H., nar. X, přičemž byla doručována obálkou výhradně do rukou adresáta. Žalovaná tedy učinila vše proto, aby byla zásilka předána do vlastních rukou žalobkyně. Žalobkyně naopak nepředkládá důkazy o tom, že doručení neproběhlo řádně. I pokud by provozovatel poštovních služeb doručoval zásilku v rozporu s pokynem žalované, zřetelně se do dispozice žalobkyně, která podala včasnou žalobu, dostalo;
- ad d) žalobkyni bylo umožněno vykonat zkoušku z Civilního procesu 3 dne 30. 11. 2015 na základě rozhodnutí děkanky o výjimce ze dne 1. 10. 2015, tj. v mimořádném termínu

poskytnutém jí jako dobrodiní školy. Pro zkoušku byla dne 23. 11. 2015 jmenována vedoucím Katedry soukromého práva a civilního procesu komise ve složení JUDr. Š., Ph.D., JUDr. Š., Ph.D., JUDr. P. a JUDr. H., Ph.D., přičemž jmenovací dekret byl k dispozici na sekretariátu katedry, tudíž se žalobkyně se složením komise mohla seznámit. Její dedukce o složení zkušební komise jsou proto mylné. Průběh zkoušky ze dne 30. 11. 2015 žalobkyně zkresluje a překrucuje, což je patrné již z toho, že v první žalobě ze dne 29. 1. 2016 se o přítomnosti JUDr. H., Ph.D., u zkoušky vůbec nezmínila. Dále žalobkyně popsala průběh zkoušky tak, jak jej popsala JUDr. Š., Ph. D. (viz níže). Uzavřela, že s výjimkou několika minut, které uplynuly mezi odchodem JUDr. Š., Ph.D., a příchodem JUDr. H., Ph.D., byla žalobkyně zkoušena minimálně třemi, spíše však čtyřmi osobami, což zcela vyhovuje požadavku Studijního řádu. Marginální nepřítomnost členů komise tak nemohla mít za následek procesně nesprávný průběh zkoušky. Všichni členové komise kladli žalobkyni otázky a všichni hodnotili její znalosti, výsledek hlasování komise byl jednomyslný a žalobkyně byla ze všech tří otázek hodnocena stupněm F. Žalobkyně tedy neprokázala dostatečné znalosti z civilního práva procesního, o čemž se přesvědčili všichni členové komise. Již samotné hodnocení odpovědí žalobkyně na otázky z okruhu A a C, jichž byli přítomni všichni členové komise, by k hodnocení zkoušky stupněm F postačovalo. Případná trvalá přítomnost všech členů komise u části první otázky by tak nevedla k jinému výsledku;

ad e) zkouška z Civilního procesu 3 nemá povahu komisionální zkoušky. Předmět je v souladu s akreditačními materiály a rozhodnutím žalované zakončen ústní zkouškou vykonanou před jedním z oprávněných vyučujících, kteří jsou v pracovním poměru k žalované. Právo na konání zkoušky komisionální formou plyne z čl. 23 odst. 2 a čl. 24 Studijního řádu a týká se druhého opravného termínu. V termínech uvedených žalobkyní, tj. 21. 8. 2014, 11. 6. 2015 a 19. 8. 2015, se nejednalo o opravný termín. Zkouška ze dne 21. 8. 2014 se konala před termínem pro kontrolu plnění studijních povinností v akademickém roce 2013/2014, tj. jednalo se o první termín žalobkyně při prvním zapsání předmětu Civilní proces 3. V akademickém roce 2013/2014 se již žalobkyně jiného termínu nezúčastnila a ke splnění předmětné studijní povinnosti nevyužila všech možných pokusů. Termíny 11. 6. a 19. 8. 2015 byly prvním a prvním opravným termínem při druhém zapsání předmětu Civilní proces 3 žalobkyní v akademickém roce 2014/2015, tudíž mohla zkouška v obou případech proběhnout před jediným examínátorem. Žalobkyně zamlčuje, že se dále v akademickém roce 2014/2015 neúspěšně zúčastnila ještě druhého opravného termínu dne 2. 9. 2015 před zkušební komisí ve složení JUDr. H., Ph.D., JUDr. Š. a JUDr. P. K.;

ad f) námitku podjatosti úřední osoby je dle § 14 s. ř. nutné uplatnit bezprostředně poté, co se o důvodu podjatosti účastník dozví, tj. v případě děkanky a členů katedry nikoli až po vydání rozhodnutí rektora. Žalobkyně se potýkala s problémy i při skládání zkoušek na jiných katedrách, např. soubornou zkoušku z trestního práva složila až na druhý pokus při druhém zapsání předmětu a s hodnocením E. Fakt, že žalobkyni nikdo nešíkanuje, potvrzuje skutečnost, že 2. 5. 2016 vykonala na Katedře soukromého práva a civilního procesu úspěšně zkoušku z předmětu Závazkové právo 2, a dále např. i povolení jejího zahraničního studijního pobytu v období od 24. 3. 2016 do 13. 8. 2016, tj. po podání předchozí žaloby.

7. V replice k vyjádření žalované žalobkyně uvedla, že z výpisu ze systému STAG vyplývá, že zkouška z Civilního procesu 3 je komisionální, tudíž měla být komise přítomna u všech

termínů, které žalobkyně absolvovala. Druhý opravný termín dne 2. 9. 2015 proběhl v pořádku a před komisí, proto žalobkyně nepovažovala za nutné tento termín do námitek zahrnovat. Dále uvedla, že bez problémů vykonala na Katedře soukromého práva a civilního procesu písemné zkoušky (právě Závazkové právo 2 a kolokvium ze Závazkového práva 3), avšak např. z předmětu Závazkové právo 3 byla na prvním termínu vyhozena ze zkoušky po 45 minutách zkoušení s tím, že je naučená, látce rozumí, avšak že jí vyučující zkoušku nedá.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
9. Podle § 68 odst. 1 písm. f) ZVŠ ve znění účinném od 1. 9. 2016 *vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b), podle něhož se studium dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.*
10. K prvnímu žalobnímu bodu soud z obsahu správního spisu zjistil, že po vrácení spisu soudem v červnu 2017, byla do spisu doplněna písemná vyjádření JUDr. Š., Ph.D., koordinátorky výuky a zkoušení předmětu Civilní proces 3 ze dne 18. 7. 2017 a vyjádření JUDr. Z. P., Ph. D., děkanky Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 14. 7. 2017. Písemností ze dne 25. 7. 2017, č. j. UPOL-91181/9410-2017 informoval rektor žalované žalobkyni, že v řízení o ukončení jejího studia ukončil shromažďování podkladů, a vyzval ji dle § 36 odst. 3 s. ř. k uplatnění jejího práva se s podklady rozhodnutí seznámit, a to ve lhůtě do 3. 8. 2017 na Oddělení pro studium na rektorátu. Ze sjetiny z Informačního systému Univerzity Palackého soud zjistil, že dne 26. 7. 2017 byl odeslán studentovi č. X (číslo se shoduje s číslem uvedeným ve výzvě) dokument ve formátu .pdf označený Výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
11. Krajský soud předně uvádí, že § 36 odst. 3 s. ř., zakládající právo účastníka seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, jehož se žalobkyně dovolává, se aplikuje i v řízení o odvolání v případě, že jsou v odvolacím řízení nově pořizovány podklady (viz § 90 odst. 1 písm. c) a § 93 odst. 1 s. ř.).
12. Podle § 36 odst. 3 s. ř. *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
13. K výtce žalobkyně, že výzva ze dne 25. 7. 2017 byla v rozporu se zákonem, neboť nebyla dostatečně „formalizována“, když nebyla učiněna formou usnesení, odkazuje krajský soud na § 76 odst. 1 s. ř., podle něhož *správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem*. Citovaný § 36 odst. 3 s. ř. však pro výzvu k odstranění vad žádosti formu usnesení nepředepisuje, a nezakládá tudíž správnímu orgánu povinnost vydávat výzvu ve formě usnesení. Nic na tom nemění ani dikce § 39 odst. 1 s. ř., vztahující se ke lhůtám pro provedení úkonu. Toto ustanovení totiž nelze vykládat v tom smyslu, že správní orgán musí při stanovení jakékoli lhůty použít vždy usnesení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, č. j. 7 Azs 123/2016 - 35). Výzva má být formulována takovým způsobem, aby jí průměrný adresát veřejné správy porozuměl a mohl na ni podle

své vůle reagovat, což výzva ze dne 25. 7. 2017 splňovala, neboť její obsah byl zcela srozumitelný.

14. Zda měla žalobkyně reálnou možnost se na základě uvedené výzvy dostavit ke správnímu orgánu a s podklady rozhodnutí se seznámit, je pak podstatné, zda byla předmětná výzva žalobkyni doručena.
15. Podle § 68 odst. 3 věty druhé ZVŠ *učinění výzvy vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je prvním úkonem vysoké školy ve věcech podle odstavce 1 písm. g), přičemž vysoká škola může výzvu učinit prostřednictvím elektronického informačního systému vysoké školy.*
16. Z citovaných ustanovení ZVŠ vyplývá, že v řízení o nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu dle § 68 odst. 1 písm. f) ZVŠ je možné, aby vysoká škola učinila výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí prostřednictvím elektronického informačního systému vysoké školy. Krajský soud pak dospívá k závěru, že jazykovým ani teleologickým výkladem citovaného ustanovení § 68 odst. 3 ZVŠ nelze dovodit, že by tato forma doručování výzvy platila toliko pro doručování výzvy před rozhodnutím správního orgánu I. stupně, tj. děkana, a v řízení o odvolání aplikovatelná nebyla. K takovému výkladu nevedou žádné racionální důvody.
17. Jelikož z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 26. 7. 2017 byl žalobkyni v informačním systému žalované předmětný dokument zpřístupněn, lze s analogickým použitím § 69a odst. 3 ZVŠ dovodit, že žalobkyni byla výzva dne 27. 7. 2017 doručena. Skutečnost, že se žalobkyně do systému v rozhodné době nepřihlásila, nemá na doručení písemnosti vliv. Právo žalobkyně seznámit se s podklady před vydáním napadeného rozhodnutí rektora tedy bylo zachováno.
18. K žalobnímu bodu b) krajský soud uvádí, že žalobkyně směřuje dvě různá řízení. Žalobou doručenou soudu dne 29. 1. 2016 žalobkyně brojila proti samotnému výsledku zkoušky ze dne 30. 11. 2015 a domáhala se umožnění vykonání zkoušky v novém termínu. Tuto žalobu zdejší soud usnesením ze dne 9. 2. 2016, č. j. 65 A 6/2016-6 odmítl a věc postoupil děkanu Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci s odůvodněním, že žalobkyně nevyčerpala prostředky ochrany. Tímto prostředkem měl přitom na mysli přezkum případu v případě, kdy je student hodnocen stupněm F u zkoušky, který je čl. 23 odst. 5 Studijního řádu svěřen vedoucímu pracoviště garantujícího předmět, a pokud byl tento zkoušejícím (což bylo v posuzované věci v případě JUDr. Š., Ph. D.) splněno, pak děkanovi fakulty.
19. V posuzované věci však již bylo v předmětné době v běhu řízení o ukončení studia (což z žaloby ze dne 29. 1. 2016 nevyplývalo), tudíž děkanka již samostatně výsledek zkoušky nepřezkoumávala, když řádný průběh této zkoušky byl předmětem řízení o ukončení studia. V žalobě žalobkyně nikoli zcela zřetelně hovoří o své žádosti ze dne 29. 1. 2016. Pokud jí myslí svá dvě podání ze dne 28. 1. 2016, doručená žalované dne 29. 1. 2016, těmito žalobkyně doplňovala své podání ze dne 15. 1. 2016, jímž žádala o přezkoumání rozhodnutím ukončení studia. Skutečnostmi uvedenými v těchto podáních se však žalovaná po zrušení původního rozhodnutí ze dne 1. 2. 2016 zabývala v nyní napadeném rozhodnutí. Námitka je proto lichá.
20. Napadené rozhodnutí žalobkyni dle obsahu doručanky, kterou tato účinně nezpochybnila, bylo doručeno dne 11. 8. 2017. Pouze pro úplnost soud uvádí, že se zcela ztotožňuje se závěrem žalované, že i kdyby v procesu doručování došlo k formálnímu pochybení,

žalobkyně nemohla být takovým pochybením nijak dotčena na svých právech, neboť proti rozhodnutí podala již dne 30. 8. 2017 žalobu, kterou na skutečnosti uvedené v tomto rozhodnutí reagovala. K seznámení se s obsahem napadeného rozhodnutí (tj. naplnění materiální funkce doručení) tak bezpochyby došlo). Žalobní bod c) je proto nedůvodný.

21. O průběhu sporné zkoušky ze dne 30. 11. 2015 učinil rektor žalované skutková zjištění zejména z protokolu o zkoušce ze dne 30. 11. 2015, písemného vyjádření děkanky ze dne 14. 7. 2017 a písemného vyjádření JUDr. Š., Ph.D., ze dne 18. 7. 2017. JUDr. Š. ve vyjádření uvedla, že zkouška byla vypsána na den 30. 11. 2015 od 14:00 hod. do pracovny č. 34 budovy B Právnické fakulty UP v Olomouci. Zahájena byla z důvodu zkoušek dalších studentů v pořadí před žalobkyní o něco později. Zkoušku zahájili JUDr. Š., Ph.D., JUDr. Š., Ph.D., JUDr. P., o nichž žalobkyně na jedné straně dle svého tvrzení dovodila, že šlo o zkušební komisi, na straně druhé tvrdí, že JUDr. Š. nebyla u zkoušky přítomna. Pak však není jasné, jak žalobkyně na začátku její členství v komisi dovodila. Na vyžádání žalobkyně jí, ačkoli to u tohoto typu zkoušky není běžné, byl poskytnut časový prostor na písemnou přípravu. V průběhu přípravy žalobkyně i na začátku zkoušky byl v místnosti přítomen i student doktorského programu Mgr. V., který měl v pracovně č. 34 své věci. Dále byla zkoušce přítomna studentka 4. ročníku I. P., která je na katedře pomocnou vědeckou silou. Krátce poté, co začala žalobkyně odpovídat na první otázku z okruhu B (Náklady řízení), opustila z důvodu důležitého pracovního hovoru pracovnu JUDr. Š., Ph.D. Následně pracovnu opustil i Mgr. V., což byl zřejmě muž, kterého viděl odcházet přítel žalobkyně, V. Z. Žalobkyně zřetelně neměla jasno o tom, kdo z místnosti odešel, neboť v žalobě z 19. 1. 2016 uvedla, že odešel JUDr. P., nyní tvrdí, že zkušební místnost opustil JUDr. Š., Ph.D. Žádný jiný člen komise v průběhu nepřítomnosti JUDr. Š. místnost neopustil. V průběhu odpovídání na první otázku se naopak dostavila JUDr. H., Ph.D., která si pamatuje, že se JUDr. Š., Ph.D., tázal žalobkyni na náklady řízení v řízení o rozvod manželství, což by nebylo možné, pokud by dle tvrzení JUDr. Š., Ph.D., nebyl v místnosti přítomen, ani pokud by se dle tvrzení žalobkyně JUDr. H., Ph.D., dostavila až na poslední otázku. V průběhu odpovídání žalobkyně na druhou otázku z okruhu C - Exekuční právo se již vrátila JUDr. Š., Ph.D. a od té doby byla žalobkyně zkoušena čtyřmi vyučujícími. JUDr. Š., Ph.D., ani JUDr. P. si nejsou vědomi, že by zkušební místnost v průběhu zkoušky opustili. Otázky z okruhu A kladli žalobkyni JUDr. Š., Ph.D., a JUDr. Š., Ph.D., otázky z okruhu A - Dispoziční úkony účastníků kladly žalobkyni JUDr. Š., Ph.D. (otázka na soudní smír) a JUDr. H., Ph.D. (otázka na zpětvzetí žaloby), poté žalobkyně pracovnu opustila a došlo k poradě zkušební komise. Z uvedeného je zřejmé, že s výjimkou několika minut, které uplynuly mezi odchodem JUDr. Š., Ph.D., a příchodem JUDr. H., Ph.D., byla žalobkyně zkoušena minimálně třemi, spíše však čtyřmi osobami. Všichni členové komise kladli žalobkyni otázky a všichni hodnotili její znalosti. Každá otázka byla přítom, jako vždy, hodnocena zvlášť, tudíž i hodnocení stupněm F (neuspěla) jedné z otázek má za následek hodnocení celé zkoušky stupněm F. V posuzované věci byl výsledek hlasování komise jednomyslný a žalobkyně byla ze všech tří otázek hodnocena stupněm F, kdy nebyla schopna vymezit ani druhy nákladů řízení, neznala rozdíl mezi soudním výkonem rozhodnutí a exekucí prováděnou soudním exekutorem, neznala žalobu na neplatnost soudního smíru a důsledky zpětvzetí žaloby. Žalobkyně tedy neprokázala dostatečné znalosti z civilního práva procesního, o čemž se přesvědčili všichni členové komise. Již samotné hodnocení odpovědí žalobkyně na otázky z okruhu A a C, jichž byli přítomni všichni členové komise, by k hodnocení zkoušky

stupněm F postačovalo. Případná trvalá přítomnost všech členů komise u části první otázky by tak nevedla k jinému výsledku.

22. Z uvedeného učinil rektor žalované závěr, že skutečnost, že byla žalobkyně po několik málo minut zkoušena pouze dvěma členy komise, nemohla žalobkyni nijak poškodit, neboť nemohla mít žádný vliv na konečné hodnocení zkušební komise.
23. Podle čl. 24 odst. 2 Studijního řádu se *komisionální zkouška koná před zkušební komisí, která musí být nejméně tříčlenná, pokud směrnice děkana nestanoví jinak; při zkoušce konané písemnou formou zkušební komise hodnotí písemnou práci studenta. Členy zkušební komise a jejího předsedu jmenuje vedoucí pracoviště garantujícího předmět, pokud směrnice děkana nestanoví jinak; vedoucí pracoviště garantujícího předmět může jako člena zkušební komise či jako jejího předsedu jmenovat i sám sebe.*
24. Ačkoli žalobkyně v žalobě zmínila neseznámení se složením a počtem členů zkušební komise toliko v rámci rekapitulační části žaloby a neučinila tuto námitku samostatným žalobním bodem, uvádí krajský soud, že žalovaná se s touto námitkou ve vyjádření k žalobě podrobně vypořádala. Studijní řád povinnost seznámit studenta předem se složením zkušební komise neukládá, ostatně neukládá ani povinnost vedoucímu pracoviště garantujícího předmět jmenovat členy zkušební komise v jakékoli lhůtě předem před konáním zkoušky a záznam o tomto jmenování učinit součástí studijního spisu studenta. Existenci dokumentu o jmenování členů komise ze dne 23. 11. 2015, na který poukázala ve svém vyjádření JUDr. Š., Ph. D., tak pro absenci v předloženém studijním spise nemohla být objektivizována, nicméně krajský soud nemá důvod tuto skutečnost, na níž poukázala rovněž děkanka fakulty ve vyjádření ze dne 14. 7. 2017, zpochybňovat.
25. K samotnému prokazování průběhu sporné zkoušky krajský soud zdůrazňuje, že je vázán žalobními body, které žalobkyně v žalobě uplatnila. Žalobkyně však v souvislosti s průběhem zkoušky pouze opakovala tvrzení, které již uvedla v doplnění žádosti o přezkum rozhodnutí děkanky, tj. uvedla svou verzi průběhu předmětné zkoušky, aniž by reagovala na zjištění, která v napadeném rozhodnutí učinil rektor z vyjádření JUDr. Š., Ph.D., a obsahu protokolu o zkoušce, podepsaného všemi členy zkušební komise, který je součástí správního spisu. Krajský soud proto může toliko uvést, že žalobkyně svá tvrzení o průběhu zkoušky neprokázala a proti její skutkové verzi stojí vyjádření JUDr. Š., Ph.D. a obsah protokolu o předmětné zkoušce. Dle krajského soudu je rovněž nutné přihlédnout ke skutečnosti, že vykonávání komisionální zkoušky na vysoké školy, jejíž výsledek má potenciál ovlivnit další průběh studia studenta, je stresující událostí, která od studenta vyžaduje vysokou míru koncentrace na přípravu a samotné zodpovídání zkušebních otázek, což může mít značný vliv na správné vnímání plynutí času a okolností zkoušky vůbec. Zřejmě z tohoto důvodu žalobkyně v původní žalobě sp. zn. 65 A 6/2016 uvedla, že se v průběhu zkoušky z místnosti vzdálil JUDr. P., zatímco v žalobách sp. zn. 65 A 15/2016 a v nyní posuzované věci uvedla, že v průběhu zkoušky odešel JUDr. Š., Ph.D., zatímco JUDr. P. byl přítomen stále. Žalobkyně nadto v případě JUDr. Š., Ph.D., ani JUDr. P. neuvedla, kdy konkrétně a na jak dlouho tuto místnost opustili. Krajský soud proto uzavírá, že zjištěný skutkový stav odpovídá obsahu správního spisu.
26. Citovaný čl. 24 odst. 2 Studijního řádu nezdůrazňuje, že by se komisionální zkouška mohla odehrávat toliko za stálé a nepřetržité přítomnosti všech členů zkušební komise. Krajský soud však dospívá k závěru, že má-li se zkouška vykonávat před tříčlennou zkušební komisí, nelze než na soustavné přítomnosti členů zkušební komise trvat. Není-li

totiž některý (někteří) z členů zkušební komise části zkoušky přítomen, nelze o této části zkoušky tvrdit, že byla před tříčlennou komisí vykonávána. V případě, že nepředvídaná skutečnost zabránila stále přítomnosti člena zkušební komise, má krajský soud za to, že je nezbytné zkoušku přerušit a návratu člena zkušební komise vyčkat. Příklad, byť nikoli přesný, se nabízí rovněž s přítomností členů soudního senátu při jednání soudu. Občanský soudní řád rovněž nestanoví, že jednání se koná za stále přítomnosti všech členů senátu, avšak nutnost této přítomnosti lze bezpochyby dovodit z ustanovení, která předepisují v jakém složení a počtu mají senáty soudu jednat. Nepřítomnost člena senátu v jednací síni v průběhu projednávání věci, aniž by došlo k přerušení jednání, nepovažuje zdejší soud za přijatelné.

27. Vykonání části komisionální zkoušky před toliko dvěma členy zkušební komise, což je mezi účastníky nesporné, proto krajský soud považuje za postup jsoucí v rozporu s citovaným čl. 24 odst. 2 Studijního řádu.
28. Jak však soudy rozhodující ve správním soudnictví konstantně judikují, každá zjištěná nezákonnost či vada řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nemusí mít na zákonnost rozhodnutí samotného vliv.
29. Při hodnocení vlivu zjištěné vady na přijetí napadeného rozhodnutí bylo pro soud podstatné jednak zjištění, v jakém rozsahu měli jednotlivé členky zkušební komise při zkoušce absentovat, zejména však fakt, že z obsahu protokolu o zkoušce i sdělení JUDr. Š., Ph.D., vyplynulo, že žalobkyně byla jednomyslně hodnocena nedostatečným stupněm F ze všech tří okruhů položených otázek, přičemž ze sdělení JUDr. Š., Ph.D., vyplynulo, že způsob hodnocení uvedené zkoušky odpovídal hodnocení, které Studijní řád v čl. 25 odst. 6 předepisuje pro státní závěrečnou zkoušku, tj. klasifikace zkoušky stupněm F v případě, že je kterákoli z částí zkoušky hodnocena stupněm F. S ohledem na rozsah problematiky, kterou civilní proces představuje, není rozdělení zkušebních otázek do okruhů nelogické, přičemž trvání na hodnocení odpovědí na otázky z jednotlivých dílčích okruhů alespoň stupněm E zabraňuje možnosti hodnotit jako úspěšného u zkoušky studenta, který se precizně naučí toliko dva, či dokonce jeden ze zkušebních okruhů.
30. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně byla hodnocena všemi členy zkušební komise stupněm F ze všech tří okruhů otázek, dospívá krajský soud k závěru, že zjištěná vada nemohla mít na hodnocení výsledku zkoušky, a následně tak na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, když je zcela nesporné, že zodpovídání poslední otázky byli všichni členové zkušební komise přítomni.
31. Ke zkouškám konaným žalobkyní z předmětu Civilní proces 3 v termínech 21. 8. 2014, 11. 6. 2015 a 19. 8. 2015 krajský soud uvádí, že žalobkyně netvrdí, že by se jednalo o druhé opravné termíny zkoušky z tohoto předmětu. Naopak ve správním spise obsažené zápisové listy i protokoly o některých zkouškách svědčí o pravdivosti skutečností uvedených žalovanou, tj. že se jednalo o první, resp. první opravné termíny. Podle čl. 24 odst. 1 Studijního řádu (ve znění změn ze dne 22. 5. 2013 a 25. 10. 2016) platí, že *jestliže tak stanoví akreditace příslušného studijního programu, rozhodnutí rady pro vnitřní hodnocení nebo tento řád, koná se zkouška formou zkoušky komisionální*. Z vyjádření děkanky ze dne 14. 7. 2017 jednoznačně vyplývá, že pro zkoušku z předmětu Civilní proces 3 není akreditací předmětného studijního programu stanovena nutnost konat zkoušku komisionální formou. Žalobkyně pak ostatně v žalobě ani opak netvrdí. Na zkoušky z uvedeného předmětu tak dopadal toliko čl. 23 odst. 2 Studijního řádu, který uvádí, že

pokud student nevyhověl ani při první opravné zkoušce, má právo konat druhou opravnou zkoušku, která se vždy koná formou zkoušky komisionální (článek 24). Druhá opravná zkouška, tj. zkouška dne 30. 11. 2015 se však komisionální formou konala. Žalobní bod e) je tudíž lichý.

32. K námitkám podjatosti a šikany krajský soud uvádí, že žalobkyně netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, které by dle § 14 odst. 1 s. ř. mohly vzbuzovat pochybnosti o nepodjatosti rektora žalované i děkanky. Pouhá skutečnost, že dřívější rozhodnutí rektora bylo soudem zrušeno, nemůže vést bez dalšího k závěru, že tento bude po vrácení věci rozhodovat zaujatě. Opakované rozhodování téže úřední osoby ve věci poté, co bylo rozhodnutí zrušeno soudem rozhodujícím ve správním soudnictví, není dle § 14 odst. 1 s. ř. důvodem k vyloučení takové osoby z dalšího rozhodování. Jak žalovaná výstižně uvedla ve vyjádření k žalobě, obsah správního spisu, tj. zejména rozhodování o právech a povinnostech žalobkyně v minulosti nikterak nenasvědčuje šikanóznímu přístupu k ní ze strany žalované, naopak nenárokovým žádostem žalobkyně, jako např. žádosti o individuální studijní plán, o souhlas s účastí (opakovanou) na programu Erasmus či žádosti o mimořádný zápis předmětu a vykonání zkoušky v mimořádném termínu nad rámec termínů zakotvených ve Studijním řádu, bylo vždy vyhověno.
33. Závěrem krajský soud rovněž poukazuje na skutečnost, že žalobkyně se v žalobě a ostatně ani v rámci opravných prostředků ve správním řízení neohrazovala vůči věcnému závěru zkušební komise a nenamítala, že by její hodnocení neodpovídalo úrovni jejích znalostí při zkoušce dne 30. 11. 2015. Žalobkyně se tedy zřetelně snaží toliko cestou námitek procesní povahy zvrátit výsledek zkoušky, která byla sice již jejím pátým pokusem, avšak prokázala při něm elementární neznalosti z jednoho ze základních oborů práva.
34. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně vytýkala ve shora uvedených žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšné žalované dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu